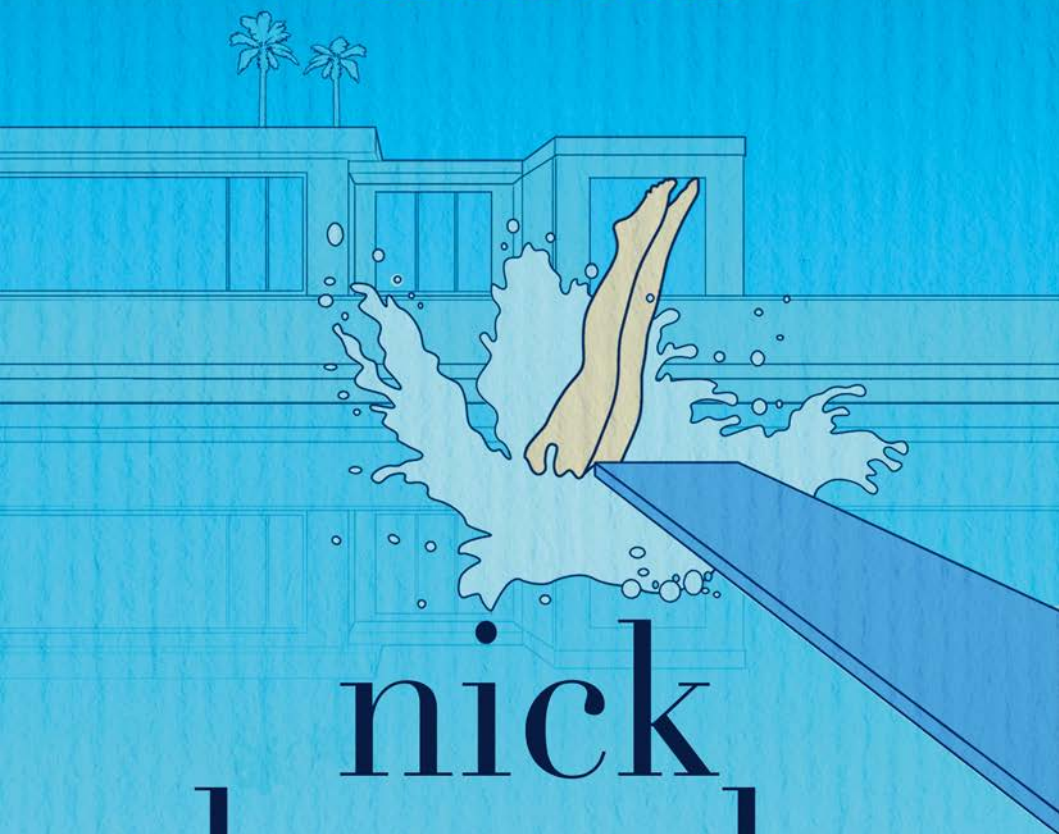

Millestki vanast

nick
alexander

Originaali tiitel:
Nick Alexander
From Something Old
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult. Igasugune sarnasus elus või surnud tegelike inimeste või tegelike sündmustega on pelgalt juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud blacksheep-uk.com

Text copyright © 2021 by Nick Alexander. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B05413122
ISBN 978-9949-82-914-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Üks

Heather

Kas te usute vaime? Mina ei usu. Või vähemalt ma ei arva, et usuksin.

Võib-olla see tähendab, et ma usun ennustusunenägusid või veidralt ebatõenäolisi kokkusattumusi, sest see, ma vannun, on tõsi: mõni päev pärast oma surma rääkis mu ema minuga. Kas ta ilmus unenäos või selles, mida meile meeldib kutsuda „päris eluks“, jääb mulle ebaselgeks. Ma arvan, et me ei saa kunagi teada, kumb see oli, niisiis peate valima, mida te tahate uskuda, või nagu mina, *mitte* valima ja lihtsalt veel rohkem selle üle järele mõtlema.

Milline ka poleks selgitus, tundus see kogemus šokeerivalt tõeline. Ma nägin ema enda ees – ta oli pooleldi läbipaistev, nagu oleks tehtud mitte aatomitest, vaid valgusest, ning ta naeratas. Ta sammus minu poole ja jäi seisma ning tuli siis jälle edasi, kuni olime ühes füüsilises ruumis. Ma tundsin, kuidas ta kohalolu mu sees kumas ja paisus, kui ta avardus väljapoole, mu sõrmedesse ja varvastesse.

Ma olin vapustatud, seda ma mäletan, aga põhiline oli kuni pisarateni joovastav tunne, kui avastasin, et ta on ikka veel olemas, et olenemata tõsiasiast, et me olime mõni päev varem matnud ta külma kõvasse maapinda, suutis ta ikkagi minu juurde tulla, olla koos minuga, olla isegi mu *sees*. Tundus, nagu

kasutaks ta minu silmi, et heita veel viimane pilk maailmale, kust ta oli hiljuti lahkunud, ja talle meeldis see väga.

Kui mu keha tuksles ta kohalolu soojust kumast, avastasin, et ta võis minuga ka rääkida, üsna nagu siis, kui räägid iseendaga, kaalutledes, mida mingis raskes olukorras teha. „Ära muretse,“ ütles ta hääl mu peas. „Asjad lähevad halvemaks, aga siis paremaks, mine... kaasa, siis oled õnnelik.“

Selleks ajaks, kui ma järgmisel hommikul ärkasin, oli ema igaveseks läinud, ja nagu ma enne ütlesin, ei osanud ma arvata, kas ta oli päriselt kohal olnud või olin seda unes näinud. Veelgi olulisem oli see, et ma ei suutnud meenutada seda puuduvat sõna, seda, mis oleks mind ilmselt õnne juurde juhatanud.

Palju hiljem tuli välja, et selle sõna mittemäletamiseks oli mul väga hea põhjus: sest ma ei kasutanud seda sõna kunagi. Tegelikult ma ei usu, et oleksin kuni selle päevani seda sõna kohanud – mis on võib-olla kõige tugevam viide sellele, et see polnud mu enda meele loodud unenägu, vaid midagi, mis tuli välisest allikast. Teine märk oli see, et ema viitas millelegi, mis polnud veel toimunud, mis näis tugevdavat selle sõnumi teispoolset päritolu. Aga kui ma lõpuks aru sain, mida ta oli öelnud, oli see minu jaoks loogilisem, kui oli olnud mis tahes muu asi mu elus.

Ma püüdsin palju kordi seda lünka täita, tegin sadu katseid, et ema sõnumist aru saada. Aga mitte miski, mille ma suutsin välja mõelda – mine *voobuga* kaasa, näiteks, või mine *oma tunnetega* kaasa – ei paistnud toimivat. Mine *postiljoniga* kaasa... mine *väärikalt* kaasa, miski polnud loogiline. Tegelikult muutus ema sõnum aja möödudes üha arusaamatumaks, sest selle ilmutuse viimane osa, *oled õnnelik*, näis mitte lähenevat, vaid eemalduvat.

Aga ma ruttan ette, eks? Sest et selgitada, kui keeruline oli õnnelik olla, pean ma ära rääkima kogu loo. Ja selleks pean ma minema sügavamale ja tunnistama, et ma polnud sellega, mis mulle oli määratud, sugugi mitte alati õnnetu. Tegelikult arvasin ma mõnda aega, et mul on vedanud.

Ma siis alustan oma lugu aastaga 2009 – selle aastaga, mil koh-tasin Anthonyt.

Mu ema oli ikka veel täie tervise juures, või vähemalt me arva-sime seda. Ta haigus pidi ilmselt kohal olema ning ajas juba juuri ja puistas surmaseemneid, mis hõljusid ta kehas, enne kui kinnitusid oma kohtadele ja ajasid oma juured välja, aga kindlasti me tollal seda ei teadnud.

Mu isa oli surnud kolm aastat varem ja ema nautis lühikest taas-elustumist, olles vabanenud isa toksilisest kohalolekust. Isa lahkus sellesama asja tõttu, mis oli isa toksiliseks muutnud: ta oli surnud alkoholimürgitusse. Seesama asi, mis tegi ta nii vihkamisväärseks, võttis ta meilt samuti – kas see on irooniline või lihtsalt loogiline? Ma ei tea seda ikka veel.

Igatahes ema – õrn hing, kes oli ekslikult pühendanud oma elu mehele, kes armastas viina rohkem kui teda – üllatas mu õde ja mind, suutes hästi sobituda ellu, mis oli vaba alkohoolikust mehest. Kuu aega pärast isa surma oli ema end kirja pannud treeningsaali ja õhtustele kunstikursustele. Ning kuue kuu pärast läks ta esimest korda elus koos oma uute sõpradega välisreisile.

Isa haigus polnud rüvetanud muidugi ainult ema elu.

Kui ma olin viiene, jättis isa mu õe ja minu üksinda Dorchester Armsi. Ta ütles meile, et läheb kassa juurde, aga ei tulnud tagasi. Sulgemise ajal helistas baarmen emale ning ta tuli ja viis meid tak-soga ära. Ema oli tulivihane ning tema ja isa karjusid teineteise peale senikaua, kui päike järgmisel päeval tõusis.

Kui olin seitsmene, korraldas proua Wilson skandaali, keeldu-des andmast meid koolivärava juures üle, sest isa ei suutnud ilma tuigerdamata käia. Selleks ajaks, kui sain kaheksateist, olin ma isa korduvalt üles korjanud politseijaoskonnast, kus ta oli kongis öö veetnud, või maksnud ta arveid mitmetes pubides, et nad politseid ei kutsuks. Ja need, mu sõbrad, on ainult tippphetked – lihtsalt esi-mesed kohutavad mälestused, mis pähe tulevad, et nii-öelda näi-teid tuua. Selle draama pärast oli *trauma* lakkamatu. Isa alkoholism

oli olnud dominant, kõige usaldusväärsem konstant meie igapäevaelus senikaua, kui keegi meist mäletas.

See kõlab kohutavalt igapäevaseks, kes pole sellises kaoses elanud, aga sageli, kui ma isa peale mõtlen ja temast puudust tunnen, tuleb mulle meelde, et ta on surnud, ja hirm, millega olin harjunud, libiseb õndsalikult mu õlgadelt nagu kulunud mantel. Kuni ta surmani elasime me pidevas hirmus, kui telefonile vastasime. Me ei teadnud kunagi, millise vormi draama järgmine episood võtab, samuti mitte seda, millal see tuleb. Ja teadmine, et see on möödas, oli kurbuse allikas, aga samas tohutu kergendus.

2009. aastaks oli isa olnud surnud kolm aastat, niisiis elasin ma täiel rinnal, lõpuks nautides oma tuluuut draamavaba elu. Ma töötasin Canterbury haiglas õena ja olin kolinud kenasse korterisse, mis asus Castle Streetil ühe trendika plaadipoe kohal.

Tõllal ma uskusin, et halvad ajad on möödas. Ma arvasin, et kogu see masendus ja viletsus meie eludes kadus hetkel, kui isa kummutas alla poole oma viimasest viinapudelist. Aga ta vari – või täpsemalt, meie üleskasvamise vari – lihtsalt tukkus, nagu välja tuli. Ta tegi lihtsalt puu all uinakut, nähes und uutest viisidest, kuidas mu elu rikkuda.

Kõigepealt silmasin ma Anthonyt ühes suures tööriistakaupluses. Ma olin juba peaaegu aasta aega Castle Streetil elanud ja lõpuks otsustanud paigaldada tualettpaberi hoidiku. Ehkki rull põrandal mind eriti ei seganud, oli mu õde kinkinud mulle jõuludeks kassipoja – Dandy. Kuna Dandy peamine rõõm elus tundus olevat tualettpaberi ribadeks rebimine, muutus oluliseks selle ärapanek ta käpaulatusest.

Vannitoatarvikute seksioonis oli üllatav – mõni ütles, et ebamõistlik arv erinevaid võimalusi, mille hulgast valida, mis algasid 1.49 maksvast plasthoidikust kroomiga mudelini, mis maksis 14.99. Minu pettumuseks polnud ükski väljamüügiks alla hinnatud.

Probleem oli selles, et need kõik vajasisid seina külge krüvimist ja aukude tegemist plaatidesse, kasutades kõiki neid imeriistu, ning kuna see oli olnud isa eriala, olin ma pisut segaduses, sest ei teadnud, kuidas seda teha. Pakendite instruksioone lugedes hakkasin mõtlema, kui väga ma isast puudust tunnen. Pärast seda, mida ma enne ütlesin, võib see kõlada vastuokslikult, aga mu tunded isa vastu olid tulnud ja läinud lainetena: kergendus, et ta oli läinud, siis kurbus ta puudumise pärast ja aeg-ajalt eriline kõikehaarav lein. Mitte niivõrd selle pärast, kes ta oli olnud või milline oli olnud meie suhe, vaid kes ta *oleks* võinud olla, milline suhe meil *oleks* võinud olla, kui asjad oleks olnud teisiti. Sellega, et oleks olnud teisiti, ma ilmselt mõtlen, et isa oleks olnud täiesti teistsugune inimene.

Igatahes, nende vastuokslike mõtete ja tunnete keskel tulid mulle pisarad silma, sealsamas vannitoatarvikute seksisioonis, ning mees, kes oli mu kõrval, küsis, kas minuga on kõik korras.

„Vabandust?“ küsisin ma ringi pöörates ja taipasin, et mu nägemine on liiga ähmane, et midagi tegelikult näha.

„Te näete välja natuke...“ ütles mees, kõlades kõhklevalt, „... kurnatud, võib-olla?“

Ma pühkisin pisarad varrukaga ära ja silmitsesin seda meest. Ta oli pikk, atleetlik, punase peaga ja elegantselt riides. Ta naeratas mulle sõbralikult, olles pisut segaduses, ja nahk ta siniste silmade ümber läks kergelt kortsu. Ta oli minust viis-kuus aastat vanem, arvasin ma, ja tal oli kerge aktsent, mis tundus olevat pärit Liverpoolist.

Ma sundisin end naeratama. „Oh! Mu silmad...?“ küsisin ma, teeseldes piinlikkust tundes naeru. „See on lihtsalt allergia. Minuga on kõik korras. Tõesti.“

„Mille suhtes te allergiline olete?“ küsis ta. „Tualetirulli hoidikute suhtes?“

„Oh... ei...“ puterdasin ma, enne kui aru sain, et see oli nali. Ma olen alati olnud pisut aeglane, et naljast aru saada. „Allergiline mõttele, et see tuleb seina külge kinnitada, võib-olla?“ pakkusin ma, püüdes ise nalja heita.